

Mi kapitola 2.

[1] Běda těm, kdo strojí ničemnosti, páchají zlo na svých ložích, dopouštějí se ho za jitrního světla; na to mají dost sil. [2] Žádostivě dychtí po polích - a uchvacují, po domech - a zabírají. Utiskují muže i jeho dům, člověka i jeho dědictví. [3] Proto praví Hospodin toto: Hle, já na tu čeleď strojím zlo, z něhož nevyvléknete své šíje. Přestanete chodit povýšeně, bude to zlý čas. [4] V onen den o vás užijí pořekadel, strhne se žalostné bědování: "Je po všem!" "Přišla na nás záhuba", řeknete, "podíl mého lidu je pryč, kterak jsem o něj přišel! Naše pole připadlo odpadlíku." [5] Ano, nebudeš mít nikoho, kdo by ti losem určil podíl v Hospodinově shromáždění. [6] Žíkají: "Nevěštěte!" Budou věštit! Ale nebudou věštit těmto; ti od potupných věcí neodstoupí. [7] Vy, kteří se nazýváte domem Jákobovým, což nepokoušíte Hospodinovu trpělivost? Tohle že jsou jeho skutky? Zdali nejsou má slova k dobrému pro toho, kdo chodí přímo? [8] Dříve se můj lid stavěl proti nepříteli. Teď však strháváte z plášťů ozdoby těm, kdo po návratu z boje užívají bezpečí. [9] Ženy mého lidu zapuzujete z jejich rozkošného domova, jejich děti chcete navěky připravit o důstojnost, kterou jsem jim dal. [10] Nuže, jděte si, tady odpočinutí nedojdete. Pro svou nečistotu budete zahubeni strašnou záhubou. [11] Kdyby někdo posedlý duchem podvodu nalhával: "Budu ti věštit při víně a opojném nápoji", to by byl věštec pro tento lid! [12] Jistotně tě celého posbírám, Jákože, jistotně shromáždím pozůstatek Izraele, svedu jej dohromady jak ovce do ohrady, jako stádo doprostřed pastviště, zahemží se to zas lidmi. [13] Už vytáhl ten, kdo jim bude razit cestu. Prorazili a procházejí branou a z ní vycházejí. Jejich Král prošel před nimi, Hospodin v jejich čele!